

Art — sættes Justitsen i Bevægelsen gennem Rappporter, Tilsigelser til Politiprotokollen, Retsskriveri og meget andet. Jeg tror, at et fordrageligt og humant Politit, som vilde Borgernes Vel, vilde skabe en god Borgeraand og komme langt videre ved ikke at lave disse mange Rappporter og disse mange Sager. Af de 20,000 Sager var der 1,600, som helt blev hævede, fordi de vare ganske ubegrundede. Det viser, hvorledes Politiet gaar frem, hvorledes de trække Folk op i Politiretten, uden at de have gjort noget som helst. De 1,600 have faaet den Besked af Assessoren: Det var en gal Rapport, De har Lov til at gaa hjem. Altsaa hvis vi kunde faa en saadan Aand i vort Politit, at Rapportjageriet blev hemmet, hvis det kunde blive en Dyd for en Politibetjent ikke at skrive mange Rappporter, men at retlede, vejlede og hjælpe de kjøbenhavnske Borgere og saavidt muligt med Lempe komme ud over Smaating, vilde den offentlige Politiret ikke blive saa overbejrdet, som den er nu, og Københavns Borgere se med større Velvilje paa Justitsen, end de nu kunne.

Der er ogsaa en anden Ting, hvori jeg kunde ønske, at der skete Forandring. Det er nemlig ikke alene saaledes, at Politiet er ivrigt for at optage Rappporter om Forseelser, der finde Sted, men der sker noget andet endnu, noget, som for mig staar som opværende, hensynsløst og uretfærdigt, og det er, at Politiet laver Forseelser for at komme en eller anden til Livs, hvad jeg skal nævne Eksempler paa. Det er ikke ualmindeligt, at Politiet under falsk Foregivende eller paa anden falskelig Maade skaffer sig Adgang til Arbejdernes Foreninger for senere at faa disse Foreninger dømt. Det er ikke ualmindeligt, at en af Politiet eller dets Haandlangere henvender sig til en Arbejders Hustru, naar han ved, hun er alene hjemme. Han ved f. Eks., at Manden er Fagforeningsformand eller Medlem af en saadans Bestyrelse, og under falsk Foregivende lister han sig saa ind hos Hustruen, benytter sig af hendes Troskyldighed eller gode Hjerte for at aflukke hende en Billet til Foreningens Bal, og saa trækker man Manden op i Politiretten og faar ham mulkeret. Jeg siger, at det er uværdigt at bære sig saadan ad, og naar man klager over, at der er saa mange Sager i København, er det dobbelt uheldigt. Hvis Assessorerne sad deroppe og kedede sig, kunde jeg forstaa, at man gik paa Jagt og samlede paa Forbrydelser, men naar Assessorerne klage over, at de

ere overbejrdede, hvorfor vil man saa paa kunstig Vis fremme Retssagernes Mængde? Det demoraliserer Politiet, at det bærer sig saaledes ad, og det skaber en saadan Uvilje i Befolkningen, at Politiet selv ikke er tjent dermed. Hvis den ærede Justitsminister kunde fremsætte Forslag i Landstinget sigtende til at afhjælpe disse Forhold, vilde han indlægge sig stor Fortjeneste og erhverve sin Taknemmelighed. Der er en anden Ting, jeg skal gøre opmærksom paa, nemlig selve Retsplejen i den offentlige Politiret. Jeg er aldeles overbevist om, at hvis vi havde en Zola i dette Land, vilde han i meget høj Grad rette sit „Jeg anklager“ imod den offentlige Politiret, thi der er Grund til at anklage Retsplejen, som den foregaar i den offentlige Politiret. Den foregaar paa en saadan Maade, at det meget ofte ikke just er Retten, men i mange Tilfælde Vilkaarligheden, der plejes. Jeg tror ikke, at det er Assessorernes Skyld. Dette at skulle afgøre en Snes Tusinde Sager om Aaret, gør det maaske tvingende nødvendigt at bære sig saaledes ad; men dette er ingen Undskyldning; der maa træffes Forholdsregler, hvorved Borgernes Ret kan beskyttes. Det, der her sker, er det, at tiltalte ikke faar Lov til at forsvare sig, ikke faar Lov til at bevise noget som helst, at der siges til tiltalte: det er saa og saa meget. Vedkommende staar da over for et af to Alternativer. Enten ved han ikke, at han, naar Assessoren har dikteret en Bøde og maaske gjort det paa det løseste Grundlag, har Lov til at forlange Dom, men betragter Kendelsen som en Dom, og han betaler saa sine Penge, gaar misfornøjet bort og klager over Retfærdigheden, men kan intetsteds faa Ret. Eller ogsaa ved vedkommende, at han kan forlange en Dom, men ved saa ogsaa, at dette altid bliver dyrere for ham; thi den uheldige Retsplejepsaksis er der i den offentlige Politiret, at modtager man ikke en Bøde, fordi man mener, at den er uretfærdig, kan man altid være vis paa ved Dom at faa en halv Snes Kroner mere i Mulkt. Her trænges der til en Reform. — Jeg kan som sagt ikke anbefale eller stemme for det foreliggende Forslag; men jeg vil derimod bede den højtærede Minister erindre det Løfte, han for 1½ Aar siden gav Højres Arbejder- og Vælgerforening, og jeg haaber, at Resultatet deraf maa komme til at foreligge i en ikke alt for fjern Fremtid.

Alf. Christensen: Den Gang, der her ved privat Initiativ blev forelagt et